

[Rilshøj]

spørge ministeren, hvad der er udgangspunktet for denne vurdering. Er det den opfattelse, at det generelle afgiftsniveau i Danmark er for højt, eller er det spørgsmålet om, at afgiftssystemet skal indrettes sådan, at de mindst forurenende brændsler har den laveste afgiftsbyrde? Hvis det er det sidste, må det nødvendigvis betyde, at kulafgiften i hvert fald kommer op på højde med olieafgiften.

Så er der olie- og gasområdet; det skal vi drøfte nærmere i den efterfølgende forespørgselsdebat. Afgørende for SF er, at samfundshensynene nu omsider bliver tilgodeset. Vi vil være betænkelige ved en udbygningstakt i vore felter, som meget hurtigt mindsker reserverne. I de prognoser, som jo også er gennemgående i energiredegørelsen, peges der på, at oliereserverne i Danmark bliver mindre, og at der kan forventes meget store olieprisstigninger, formentlig omkring årtusindskiftet. Tømmer vi i stor hast vore oliereserver, hvad vi sandsynligvis gør, fordi der ikke er gjort nye fund, og tømmer vi så også i meget vid udstrækning vore gasreserver, kan vi måske nok i starten af næste årtusind komme til at stå med et pænere regnskab for DONG, men med en katastrofal forsyningsituation. Det vil vi ikke medvirke til.

Vi ønsker desuden – det vil også komme frem i den efterfølgende debat – at staten får indsigt i DUC ved, hvis muligheden opstår, at købe en andel af DUC, og vi ønsker, at staten skal signalere det til Texaco i den situation, hvor Texaco skal sælge ud af sine aktiviteter i Europa.

Desuden mener vi, det er vigtigt at arbejde for en sammenføring af det danske og det norske gasledningsnet. Naturligvis skal vi ikke købe norsk gas til enhver pris, men at arbejde for en sammenføring rummer meget store muligheder med hensyn til fleksibilitet, til at få kontrakter, som er bedre end dem, vi kender i dag, med DUC. Derfor bør vi arbejde for det.

SF deltager ikke i den borgerlige hetz mod DONG; den gentages med jævne mellemrum; mindre når de borgerlige partier er i regering, men så får vi nogle meldinger udefra. Vi var i sin tid tilhængere af at ilandføre naturgassen, og vi mener nok, at naturgassens ilandføring har bidraget til i hvert fald en kraftig forbedring af vores betalingsbalancesituation, til en mere fleksibel forsyningsstruktur og også til nedbringelse af forureningen.

Men som gaskontrakten var udformet, var den uacceptabel på afsætningssiden. Der var jo tale om en meget kraftig stigning i aftaget, men uden garantier for afsætning af naturgassen, og det er her, problemet har været. Med den kontrakt, der blev indgået i sin tid, havde det været nødvendigt at sikre en afsætning samtidig med kontraktens indgåelse, eventuelt gennem en tilslutningspligt og en sikring af aftaget; det var der ikke tale om. Det var også en fejl, at man ikke i højere grad satse på decentral kraftvarme. Man sendte gassen ud i individuelle gasfyre, og vi har i dag rapporter, der vidner om, at det ikke var en ubetinget god idé at bruge gassen til individuel opvarmning. Også her var man formentlig under tidspres på det tidspunkt, hvilket gjorde, at den alternative mulighed ikke blev tilstrækkeligt undersøgt.

Om eludbygningen vil jeg sige, at her står vi også over for to alternativer. Såvel i Brundtland-rapporten som i den høring, der for nylig blev arrangeret her i København af EF-Parlamentet, blev mulighederne for med den nuværende produktions størrelse at bruge 50 pct. af det elforbrug, der kendes i dag, igen fremhævet. Det er i allerhøjeste grad spørgsmålet om at indrette vore eltariffer og vores afgiftssystem hensigtsmæssigt og satse på en teknologiuudvikling, der muliggør denne nedbringelse.

Ud fra den betragtning og på grund af de konsekvenser, som en forceret udbygning med store kulfyrede værker indebærer, har vi taget afstand fra det forlig, som Socialdemokratiet og den borgerlige regering har indgået om eludbygningen.

Foreløbig har det jo kun ført til godkendelse af to nye kulfyrede værker, og elbesparelserne er stadig væk på forskningsstadiet, uden at man har grebet konkret ind med hensyn til afgiftssystemerne og med hensyn til tarifystemerne; her udsætter man under hensyn til godkendelse af nye værker.

Jeg kan også se, at det i energiministerens redegørelse direkte siges, at man med en toårig indvindingsstid faktisk kan spare, hvad der svarer til 3,9 pct., altså et helt kraftværk på elværkssiden, bare ved simpel opmærksomhed fra industriens side. Der kan spares igen ved simpel opmærksomhed fra forbrugersiden 10 pct., og det svarer stort set til de nye kulfyrede værker, man nu har godkendt. Det er en politik, vi tager afstand fra. Det er i hvert fald ikke en